

Nejvyšší správní soud
Moravské nám. 6
657 40 Brno

prostřed.

Městského soudu v Praze
pracoviště Hybernská
Hybernská č. 18
111 21 Praha 1

Č.j. 10A 108/2017

Doručeno prostřednictvím datové schránky

V Praze dne 5. října 2017

Stěžovatelka: **AKTIV PROTI KORUPCI z.s.**, V Honech 689, 250 67 Klecany, IČ
03962032, registrace u Městského soudu v Praze pod spisovou značkou
L 63794

Stěžovatelka právně zastoupena: **Mgr. Lucii Červenkovou**, advokátkou, ev.č. ČAK 13748
se sídlem Výhledová 548, Praha 5

Žalovaní: 1) **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 65, 100 10, Praha 10

2) **Správa Národního parku Šumava**, 1.máje 260, 385 01 Vimperk

***Kasační stížnost proti usnesení Městského soudu
v Praze sp. zn. 10A 108/2017 – 29 ze dne 14. 9.
2017 a žádost o přiznání odkladného účinku dle
107 odst. 1 soudního řádu správního***

Přílohy:

- *usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 10A 108/2017 – 29 ze dne 14. 9. 2017*
- *plná moc*

I.
Úvod

Městský soud v Praze („Prvoinstanční soud“) vydal dne 14. 9. 2017 usnesení sp. zn. 10A 108/2017 – 29 („napadené usnesení“), kterým rozhodl o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v zamítnutí námitky podjatosti úřední osoby a v před nezákonným zásahem spočívajícím v nepředání odvolání odvolacímu orgánu takto:

- I. *Žaloba se v části, již se žalobce domáhal určení, že postup žalovaných spočívající v nevyhovění námitce podjatosti úředních osob Antonína Košnáře, Jiřího Dolejšího a Pavla Hubeného a vydání usnesení žalovaného č. 1 č. j. 82770/ENV/16; 3356/M16 ze dne 7. 12. 2016 a usnesení žalovaného č. 2 č. j. NPS 04080/2017 ze dne 3. 5. 2017 a č. j. NPS 06595/2017 ze dne 10. 7. 2017 je nezákonný, a žalovaným bylo zakázáno pokračovat v nezákonném zásahu a zároveň jim bylo přikázáno, aby o námitce podjatosti uvedených osob rozhodli znovu zákonným způsobem, odmítá.*
- II. *Žaloba se v části, již se žalobce domáhá určení, že postup žalovaného č. 2 spočívajícího v nepředání spisu odvolacímu orgánu ve věci odvolání žalobce proti usnesení č. j. NPS 04080/2017 ze dne 3. 5. 2017, a proti usnesení č. j. SZ NPS 06595/2017/1 – NPS 06595/2017 ze dne 10. 7. 2017, je nezákonný, vylučuje k samostatnému projednání.*

Prvoinstanční soud rozhodl, aniž obeslal žalované a disponoval správním spisem k celé věci.

Proti výroku č. I. napadeného usnesení Prvoinstančního soudu podává stěžovatelka v zákonné lhůtě tuto:

kasační stížnost,

a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s., spočívající v nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu a dále brojí proti tomu, že vada řízení před Prvoinstančním soudem měla za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Tuto kasační stížnost odůvodňuje stěžovatelka následovně:

II.
Shrnutí skutkových okolností

Stěžovatelka se účastí řízení o povolení výjimky podle § 56 odst. 1 a odst. 2 zákona ČNR č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (ZOPK) v platném znění ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů (ZVCHD), a to zákazů uvedených v § 49 a § 50 ZOPK pro stavbu čistírny odpadních vod (ČOV) v obci Borová Lada na pozemcích p.p.č. 108/5, 132/1 a 293/4 v k.ú. Borová Lada. Předmětem řízení je přitom výstavba nové (v pořadí již druhé) ČOV v obci Borová Lada na zelené louce za dotační peníze z EU v místě s výskytem chráněných druhů za situace, kdy obec má již existující ČOV.

Stěžovatelka podala námitku podjatosti úředních osob Antonína Košnáře, Jiřího Dolejšího a ředitele Pavla Hubeného, a to pro jejich možný osobní vztah k projednávané věci.

Podle informací dostupných Stěžovateli existuje příbuzenský poměr mezi zaměstnancem správního orgánu vedoucího řízení Ivo Hrazánkem, referentem výchovy lesních ekosystémů NP Šumava v územním pracovišti Borová Lada a statutární zástupkyně žadatele Ing. Jany Hrazánkové.

Přestože se v nálezové databázi ochrany přírody a krajiny vedené Správou NP Šumava vyskytuje od roku 2007 na zájmových pozemcích vranka obecná, vydala Správa NP Šumava pro účely povolování stavby ČOV závazné stanovisko č.j. NPS 06687/2010 z 12.7. 2010, ve kterém se uvádí v bodě č. 6 na str. 3, že se na místě stavby nevyskytují žádné ZCHD. Existuje proto důvodná obava, že **vedené řízení může být správním orgánem a jeho úředními osobami vedeno ve snaze vyhovět žadateli a zhojit tak předchozí opomenutí správního orgánu (zaměstnavatele oprávněných úředních osob vedoucích řízení).**

Se zřetelem ke shora uvedeným skutečnostem je evidentní, že existují vážné a důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 14 (1) správního řádu, že úřední osoby nemusí mít k řízení a projednávané věci, zcela nezaujatý poměr.

Žalovaný č. 1 usnesením č.j. 82770/ENV/16 33 56/M/16 ze dne 7.12. 2016 zamítl vznesenou námitku podjatosti ředitele žalovaného č. 2 Pavla Hubeného. Proti tomu podala Stěžovatelka včasný rozklad, který nebyl vyřízen a v řízení bylo přesto pokračováno.

Žalovaný č. 2 následně vydal usnesení č.j. NPS 04080/2017 ze dne 3.5. 2017, kterým ředitel žalovaného č. 2 (Národního parku Šumava) Mgr. Pavel Hubený zamítl vznesenou námitku podjatosti Ing. Jiřího Dolejšího, vedoucího odboru státní správy Národního parku Šumava. Stěžovatelka znovu podala včasné odvolání.

Odůvodnění shora uvedených usnesení žalovaných č. 1 a 2 se nese v úrovni obecného, nekonkrétního zpochybňování námitky Stěžovatelky vedoucích k pochybnostem o nepodjatosti úředních osob, **aniž by však žalovaní jako správní orgány učinily jediný konkrétní krok s cílem zjistit skutečný stav věci podle § 3 správního řádu, když žalovaní shodně neprováděli vůbec výsledek osob dotčených námitkou podjatosti.**

Stěžovatelce bylo nezákonným zásahem žalovaných č. 1 a 2 spočívajícím v úřední činnosti úředních osob dotčených nevypořádanou námitkou podjatosti nepřipustně zasaženo do jejich základních práv jako účastníka správního řízení, jak jsou zaručena ve správním řádu (ust. § 14 odst. 2) a Listině.

III.

Vylíčení rozhodných skutečností týkajících se postupu

žalovaných vůči konkrétní námitce podjatosti vznesené vůči Antonínu Košnářovi

Stěžovatelka podala jako účastník správního řízení námitku podjatosti Ing. Antonína Košnáře, Ph.D., referenta ochrany přírody odboru státní správy Národního parku Šumava, a to pro jeho možný osobní vztah k projednávané věci.

Podstatou námitky byla příbuzenská a osobní provázanost statutárního zástupce žadatele obce Borová Lada (Jana Hrazánková) a konkrétních úředních osob správního orgánu, které řízení rozhodují a kteří jsou s těmito příbuznými v přátelském, osobním poměru na pracovišti.

Zaměstnanec Správy NP Šumava a příbuzný Jany Hrazánkové Ivo Hrazánek (je kolegou úřední osoby Antonína Košnáře), který působí na územním pracovišti Borová Lada Národního parku Šumava, kde se nachází rovněž zájmové pozemky, k nimž je udílěna

výjimka z ochrany podle § 56 ZOPK, má vliv na skutková zjištění, ke kterým správní orgán přihlíží.

Námítka spočívala v ovlivňování řízení ze strany úředních osob správního orgánu s příbuzenským poměrem k vedení obce Borová Lada, konkrétně starostce obce Janě Hrazánkové, neboť žadatel považuje vedené řízení za pouhou formalitu s předem daným výsledkem, kdy řízení může skončit s jediným, kladným výsledkem, tedy předjímá výsledek správního řízení. Antonín Košnář, který má kolegiální a blízký vztah s Ivem Hrazánkem, může být ovlivněn s cílem vyhovět žádosti.

Usnesením č.j. SZ NPS 06595/2017/1 - NPS 06595/2017 ze dne 10.7. 2017, vedoucí odboru státní správy Národního parku Šumava Ing. Jiří Dolejší zamítl vznesenou námitku podjatosti Ing. Antonína Košnáře, Ph.D., referenta ochrany přírody odboru státní správy Národního parku Šumava

Odůvodnění usnesení č.j. SZ NPS 06595/2017/1 - NPS 06595/2017 ze dne 10.7. 2017 vůbec nezmiňuje, zda a jak se sama osoba dotčená námitkou k věci vyjádřila (tj. Antoní Košnář), zda má přátelský kolegiální vztah se zaměstnancem NP Šumava Ing. Hrazánkem a zda může být ve věci podjata.

Žalobce namítá, že nebyl Ing. Košnář vůbec ve věci vyslechnut na postoj k věci, ani se nijak k věci nevyjádřil, správní orgán nemohl již jen z tohoto důvodů vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, jak vyžaduje správní řád a zásada materiální pravdy.

Žalobce sděluje, že proti usnesení prvního žalovaného ze dne 7. 12. 2016, č. j. 82770/ENV/16 33 56/M/16 podal odvolání, které zamítl první žalovaný v rámci řízení o rozkladu rozhodnutím č.j. 1466/M/17 40410/ENV/17 z 16.6. 2017.

IV.

Důvody kasační stížnosti

Stěžovatelka namítá, že byla nezákonným výrokem č. I napadeného usnesení poškozena na svých veřejných subjektivních právech. Proti výroku č. I napadeného usnesení podává stěžovatelka řádně a včas kasační stížnost. Důvody kasační stížnosti jsou následující:

K důvodnosti návrhu:

Prvoinstanční soud v napadeném usnesení argumentuje, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem v dané věci není přípustná, neboť Stěžovatelce svědčí jiné právní prostředky, kterými se může účinně domáhat ochrany svých práv.

Účinky napadeného postupu správních orgánů – žalovaných č. 1 a 2 se tak podle názoru Prvoinstančního soudu projevily pouze v průběhu správního řízení, proto je třeba jej považovat za úkon správního úřadu, jímž se upravilo vedení řízení před správním úřadem a je dána kompetenční výluka dle § 70 odst. c) s.ř.s., která zakládá nepřipustnost žaloby dle § 68 písm. e) s.ř.s. a tedy i odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem Prvoinstančního soudu, že na údajné ryzí procesní povaze žalobou napadeného rozhodnutí nic nemění skutečnost, že **žalovaný č. 1 přešel bez povšimnutí námítky žalobce a aproboval stav, kdy v řízení o výjimce z ochrany chráněných druhů rozhodují osoby s osobními a příbuzenskými vazbami na zástupce navrhovatele v probíhající správním řízení, kterým je obec Borová Lada, přičemž vyhovění návrhu bude mít do právní sféry stěžovatelky i veřejnému zájmu na ochraně chráněných druhů a transparentnosti veřejné správy fatální dopad.** V této souvislosti zmiňuje stěžovatelka níže také ústavněprávní konotace věci, protože má za to, že případ má ústavněprávní rovinu.

38-

Podle názoru stěžovatelky je přípustný ten návrh, který tvrdí zkrácení navrhovatele na jeho právech příslušným nezákonným zásahem, který není rozhodnutím ve věci samé, jako je tomu v daném případě.

K nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

Názor Prvoinstančního soudu na str. 2 v odůvodnění usnesení, že „*Je-li tedy usnesení ve smyslu § 76 správního řádu, a tedy i usnesení o námitce podjatosti podle § 14 odst. 2 správního řádu, rozhodnutím co do své formy i obsahu, nelze postup vedoucí k vydání takového usnesení, ani sám výsledek takového postupu (tedy vydané usnesení) přezkoumávat jako nezákonný zásah, tedy faktické jednání, jež povahu rozhodnutí nemá, neobsahuje žádnou úvahu k tomu, zda nemohou být hmotná práva stěžovatelky napadeným nezákonným zásahem nijak ovlivněno či zkráceno*“. Rozhodnutí Prvoinstančního soudu, který rozhodl bez znalosti spisu, představuje podle přesvědčení stěžovatelky zásah do jejích subjektivních hmotných práv.

Z uvedeného podle názoru stěžovatelky vyplývá, že napadené usnesení je nutno označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť, jak již bylo výše uvedeno, soud se opomněl zcela vypořádat jednou ze včas uplatněných a dostatečně formulovaných žalobních námitek, a to zásahem do hmotných subjektivních práv žalobce v důsledku tvrzeného nezákonného zásahu a naplněním dalších pojmových znaků nezákonného zásahu dle ust. § 82 s.ř.s.

Celkově se pak odůvodnění usnesení pokud jde o stěžovatelky argumenty obsažené v žalobě ve vztahu k existenci nezákonného zásahu omezují v podstatě pouze na obecná konstatování, odkazu na často nepřiléhavou judikaturu, která se netýká řízení o vyvlastnění a to prakticky bez náznaku vlastních hodnotících úvah. Z obsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64 či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245) vyplývá, že není-li z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stejně důsledky bude mít případ, kdy z odůvodnění soudního rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu nepovažoval soud za důvodnou právní argumentaci uvedenou v žalobě; proč považuje žalobní námítky za liché, mylné nebo vyvrácené; proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy.

Prvoinstanční soud např. popírá aktivní žalobní legitimaci stěžovatelky odkazem na judikaturu NSS, konkrétně „*rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 - 23, publ. pod č. 114/2004 Sb. NSS; a na něj navazující judikaturu, např. rozsudky ze dne 28. 1. 2010, č. j. 4 As 1/2010 - 67; ze dne 16. 2. 2011, č. j. 3 Ads 49/2010 - 112; ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 51/2011 - 64; ze dne 20. 7. 2011, č. j. 9 As 30/2011 - 158; nebo ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 67/2013 - 21*“, které se však týkají zcela jiné právní otázky, a to posouzení žaloby podle ust. § 65 s.ř.s. proti správnímu rozhodnutí, nikoli zásahové žaloby, kterou podala stěžovatelka.

Stěžovatelka dále brojí proti tomu, že Prvoinstanční soud opomněl přezkoumat uplatněnou žalobní námitku, že žalovaný č. 1 a 2 **napadeným nezákonným zásahem spočívajícím v nevypořádání námítky podjatosti zákonným způsobem předurčili výsledek dalšího řízení, které se tak stává pouhou formalitou s předem určeným výsledkem**, kdy bude návrhu žadatele vyhověno.

Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku prvoinstančního soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud,

který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Stěžovatelka dále brojí proti tomu, že Prvoinstanční soud rozhodoval bez znalosti spisu, který si nevyžádal a nemohl tedy vůbec zjistit skutkový stav věci.

V.

K přípustnosti žaloby a průkazu aktivní legitimace stěžovatelky

Podle § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem.

Stěžovatelka opírá svou aktivní žalobní legitimaci o ust. § 82 s.ř.s., které stanoví, že každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Nezákonný zásah žalovaných a jeho účinky průběžně trvají.

Stěžovatelka je názoru, že vyhovění žalobě je v souladu s veřejným zájmem, protože jednání žalovaných představuje zásah do veřejných zájmů chráněných zákonem. Jedná se zejm. o zájem na řádném uplatňování právních předpisů a dodržování zákonnosti veřejnou správou, což žalovaní zanedbali, když vydali **usnesení žalovaného č. 1 č.j. 82770/ENV/16 33 56/M/16 ze dne 7.12. 2016 a usnesení žalovaného č. 2 č.j. NPS 04080/2017 ze dne 3.5. 2017** a zamítli námitku podjatosti, přestože k tomu neexistoval zákonný důvod a existují důvodné pochybnosti a důkazy o podjatosti úředních osob.

Stěžovatelka si je jistě vědoma stejně jako prvoinstanční soud, že dle ustálené judikatury správních soudů rozhodnutí správního orgánu o námitce podjatosti úřední osoby nepodléhá samostatnému soudnímu přezkumu dle § 65 s.ř.s. **Musí však existovat obrana před zjevnými excesy správních orgánů, zejm. pokud jsou v řízení hrubě porušována ustanovení správního řádu.**

Rozdíl mezi žalobou proti rozhodnutí správního orgánu a zásahovou žalobou proto primárně spočívá ve formě aktů nebo úkonů, proti nimž uvedené žaloby chrání. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu chrání proti aktům majícím obecně povahu individuálního správního aktu, jak takovému pojmu rozumí hlavní proud doktríny správního práva (ať již vydávaného podle správního řádu, zákona o správě daní a poplatků či jakéhokoli jiného zvláštního zákona).

Oproti tomu zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

Prvoinstanční soud popírá aktivní žalobní legitimaci stěžovatele odkazem na judikaturu NSS, konkrétně „**rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 – 23, publ. pod č. 114/2004 Sb. NSS; a na něj navazující judikaturu, např. rozsudky ze dne 28. 1. 2010, č. j. 4 As 1/2010 – 67; ze dne 16. 2. 2011, č. j. 3 Ads 49/2010 – 112; ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 51/2011 – 64; ze dne 20. 7. 2011, č. j. 9 As 30/2011 – 158; nebo ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 67/2013 – 21**“, **kte**

re se však týkají zcela jiné právní otázky, a to posouzení žaloby podle ust. § 65 s.ř.s. proti správnímu rozhodnutí, nikoli zásahové žaloby, kterou podala stěžovatelka. Odkaz soudu na judikaturu NSS je poto zcela nepřiléhavý.

V projednávaném případě nevolí stěžovatelka zásahovou žalobu jako „náhražku žaloby proti rozhodnutí správního orgánu“, ale hledá soudní ochranu za situace, kdy mu z důvodu podjatosti rozhodujícího správního orgánu hrozí takové omezení jeho práva, které ji znemožní efektivní účast ve správním řízení a tím bezprecedentní zásah do jeho ústavních práv. Žalovat nezákonný zásah je možné jen za situace, jestliže ochrana jinými právními prostředky není možná.

Stěžovatelka namítá, že je nyní bezbranná odkázána na rozhodnutí podjatého správního orgánu, proti kterému sice může podat následně žalobu, ale je téměř vyloučeno, že soudní ochrana bude rychlá a účinná, přihlédneme-li v jakých lhůtách správní soudy rozhodují.

VI.

Ústavněprávní konotace případu

Stěžovatelka brojí proti tomu, že napadený nezákonný zásah spočívající ve vyřízení námítky podjatosti je zcela mimořádným z hlediska jeho dopadů do právní sféry žalobce.

Podle § 5 s. ř. s. se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon, pokud současně tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Ust. § 82 s.ř.s. stanoví, že každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Byla-li žaloba proti nezákonnému zásahu přesto odmítnuta, představuje takové rozhodnutí porušení práva na spravedlivý proces a soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1, 2 Listiny základních práv, a ve svém důsledku též dotčení v základním právu podle čl. 11 odst. 1 Listiny.

Stěžovatelka proto brojí proti stavu, kdy nejednotná judikatura Nejvyššího správního soudu vyvolává nejistotu před správními soudy a je mu tím odpírána ústavně zaručená soudní ochrana před nezákonnými zásahy státních orgánů.

Ve správním soudnictví jsou kontrole zákonnosti podrobena rozhodnutí orgánů veřejné správy, jimiž bylo rozhodnuto o právech a povinnostech fyzických a právnických osob ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny.

Toto ustanovení obsahuje generální klausuli - obecnou garanci přístupu k soudu, vyjádřenou v první části ustanovení „Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí“, současně však v druhé části tohoto ustanovení „nestanoví-li zákon jinak“ ponechává uskutečnění této garance v konkrétních případech na úvaze zákonodárce. Jak vyplývá z výše uvedené ústavní konstrukce, zákonodárce může v rámci „obyčejného“ zákona dále upravit „kdy a jak“ přezkoumávat. Nadto „zákonodárce může některá rozhodnutí orgánu veřejné správy, kterými je rozhodováno o subjektivních právech fyzických a právnických osob, vyloučit z přezkumu soudy, ovšem nesmí tak učinit u takových rozhodnutí, která se týkají základních práv a svobod.“ (nález pléna ÚS ze dne 3. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 8/99, č. 291/1999 Sb.).

VII.

Návrh na přiznání odkladného účinku

- 48 -

Stěžovatelka tímto žádá, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 ve spojení s § 105 s.ř.s., které stanoví celkem 3 kumulativní předpoklady pro přiznání odkladného účinku žaloby, a to:

- a) výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku znamenají pro stěžovatelku újmu,
- b) tato újma je pro stěžovatelku nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a
- c) přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

K předpokladu ad a) výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku znamenají pro stěžovatelku újmu:

Stěžovatelka namítá, že je nyní bezbranná odkázána na rozhodnutí podjatého správního orgánu, proti kterému sice může podat následně žalobu, ale je téměř vyloučeno, že soudní ochrana bude rychlá a účinná, přihlédneme-li v jakých lhůtách správní soudy rozhodují.

K předpokladu ad b) tato újma je pro stěžovatelku nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám:

Navrhovatel ve správním řízení o udělení výjimky dosud stavbu nezahájil, už proto mu nemůže vzniknout újma v důsledku přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatelka je vedle žadatele jediným účastníkem správního řízení o udělení výjimky.

V důsledku přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tedy nemůže být jiným osobám způsobena újma. Zákonná podmínka, že újma je pro stěžovatelku nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tak splněna je.

K předpokladu ad c) přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem:

Ochrana chráněných druhů živočichů je veřejným zájmem přímo ze zákona.

Nejen že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není v rozporu s veřejným zájmem, v souladu s veřejným zájmem bude, pokud kasační stížnosti bude přiznán odkladný účinek a bude možné přikročit k dalším krokům v ochraně veřejného zájmu.

Jakákoliv domnělá újma, kterou by byl i potenciálně mohl žadatel o výjimku utrpět přiznáním odkladného účinku je zcela neproportionální k takto dotčenému veřejnému zájmu. Tedy zákonná podmínka, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem, splněna je.

VIII.

Vyčíslení nákladů řízení

1. Stěžovatelka níže vyčísluje náklady řízení, jejichž náhradu požaduje, a to následovně:

- 1) **mimosmluvní odměnu** podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů („Advokátní tarif“) za 3 právní úkony (3.100,- Kč/úkon):

- převzetí a příprava zastoupení
- 1 x písemné podání ve věci samé (kasační stížnost a její doplnění)
- 1 x porada s klientem přesahující jednu hodinu (porada před podáním kasační stížnosti)

ve výši $3 \times 3.100,- \text{ Kč} = 9.300,- \text{ Kč}$

- 2) **režijní paušál** podle § 13 odst. 3 Advokátního tarifu za 3 právní úkony ve výši $3 \times 300,- \text{ Kč} = 900,- \text{ Kč}$
- 3) **DPH** ve výši 21 % z částky 10.200,- Kč = 2.142,- Kč
- 4) **Soudní poplatky** za podanou kasační stížnost (1 x 5.000,- Kč) a za návrh na přiznání odkladného účinku (1 x 1.000,- Kč) = 6.000,- Kč.

IX.

Návrh

Napadený výrok č. I usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 10A 108/2017 – 29 ze dne 14. 9. 2017 je nezákonný, a to mj. co do jeho odmítnutí žaloby. Stěžovatelka proto navrhuje vydat následující

rozsudek:

Usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 10A 108/2017 – 29 ze dne 14. 9. 2017 se ve výroku č. I ruší a věc se vrací k novému projednání.

Žalovaní jsou povinni zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení do 30 dnů od právní moci rozsudku.

za AKTIV PROTI KORUPCI z.s.

Mgr. Lucie Červenková, advokátka, ev.č. ČAK 13748
na základě plné moci

Mgr. Lucie ČERVENKOVÁ
advokát, ev. č. ČAK 13748
sídlo: Východová 548, Praha 5
IČO: 736 29 111